ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **GREGOCAR, s.r.o.**, se sídlem Vlkošská 279, Vracov, zastoupen JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 58/8, Vyškov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Náměstí Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2025, č. j. 29 Af 16/2023-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný nařídil v návaznosti na vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 12. 1. 2023, č. j. 67645/23/3010-00540-711474, exekučním příkazem na přikázání pohledávky z účtu ze dne 13. 1. 2023, č. j. 70341/23/3010-00540-711474 (dále též „exekuční příkaz 1“) daňovou exekuci na bankovních účtech žalobce č. ú. 0289202286/0300 a č. ú. 0293339568/0300 ve výši 2 048 150,32 Kč. Žalobce se proti exekučnímu příkazu 1 bránil námitkou, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 3. 2023, č. j. 872290/23/3010-00540-711474 (dále též „napadené rozhodnutí 1“). Dále žalovaný nařídil exekučním příkazem na přikázání pohledávky z účtu ze dne 13. 1. 2023 č. j. 76551/23/3010-00540-711474 (dále též „exekuční příkaz 2“) daňovou exekuci na bankovním účtu žalobce č. ú. 2101082411/2010 celkem ve výši 2 048 150,32 Kč. I proti exekučnímu příkazu 2 se žalobce bránil námitkou, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 3. 2023, č. j. 871464/23/3010-00540-711474 (dále též „napadené rozhodnutí 2“).

II.

[2] Proti napadeným rozhodnutím podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Neshledal, že by námitky žalobce byly vyhodnoceny nesprávně, neshledal ani porušení právních předpisů. Žalovaný se vypořádal se všemi namítanými důvody a řádně rozhodnutí odůvodnil. Nařízenou exekuci nepovažoval ani za předčasnou či v jsoucí v rozporu se zásadami exekučního řízení. Rozhodnutí, na jejichž základě byla exekuce nařízena (nedoplatky na dani z příjmů právnických osob), byla pravomocná a vykonatelná, nedoplatky žalobcem uhrazeny nebyly. Nepřisvědčil námitce týkající se porušení zásady zdrženlivosti při zajištění účtů. Považoval za zcela srozumitelné, z jakých důvodů žalovaný přistoupil k nařízení daňové exekuce – žalobce neuhradil daňové nedoplatky. Nařízeným způsobem exekuce má být dosaženo úhrady stanovené daně. Neztotožnil se s názorem žalobce, že exekuční příkaz nezákonně postihuje tentýž daňový nedoplatek, a to stejným způsobem zvolené daňové exekuce. Vymáhaná částka nemusí být k dispozici na účtu ihned, poskytovatel platebních služeb je však povinen blokovat účet dalších 6 měsíců ode dne vyrozumění o právní moci exekučního příkazu. Provedením výkonu rozhodnutí se peněžní ústav zprostí v rozsahu plnění vyplaceného oprávněnému své povinnosti vůči povinnému. Daňová exekuce tedy zaniká jejím provedením, a to i v případě, že na předmětný účet nedošly žádné peněžní prostředky. Správce daně o tom nevydává žádné rozhodnutí. V případě žalobce došlo k provedení exekuce, tj. uplynutím zmíněné doby, nikoli k jejímu zastavení. Žalovaný proto ani nemohl vydat rozhodnutí o zastavení exekuce. Krajský soud dodal, že dřívější exekuční příkazy nabyly právní moci v dubnu 2022 a daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb běžela maximálně po dobu 6 měsíců a po uplynutí této doby exekuce zanikla. Dne 13. 1. 2023, kdy byly vydány nové exekuční příkazy, neběžela žádná exekuce postihující bankovní účty žalobce. Nejednalo se proto o duplicitní vedení exekuce. Dále konstatoval, že exekuce nemusí být nařizována pouze na jediný účet, resp. na pohledávku z jednoho účtu. Má-li daňový subjekt účtů několik, lze jich postihnout více, je-li to pro uspokojení vymáhané pohledávky s příslušenstvím nezbytné.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Setrval na tom, že je nepřípustné vést duplicitní daňovou exekuci téhož nedoplatku více exekučními příkazy. Exekuční příkazy považoval též za vadné. Duplicitu nařízení daňové exekuce měl potvrdit i žalovaný tím, že připustil, aby nedoplatky, které jsou vymáhány exekučními příkazy, byly již dříve vymáhány daňovými exekucemi na přikázání pohledávky z účtů. Došlo tedy k tomu, že tytéž pohledávky již byly předmětem exekuce přikázáním pohledávky z téhož účtu. Nedošlo přitom k ukončení či dřívějšímu omezení daňové exekuce. Takový postup

považoval za svévolný, nezákonný a nepřípustný. Krajský soud uvedenou žalobní námitku posoudil zcela nelogicky a nesprávně. Argumentaci krajského soudu odkazující na zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, považoval za nesprávnou, neboť ten lze použít pouze subsidiárně. Rozhodnutí krajského soudu považoval za vnitřně rozporné, neboť soud na jedné straně uvedl, že exekuce důvodně probíhá i po uplynutí doby 6 měsíců, jelikož peněžní ústav může provést výkon rozhodnutí i po uplynutí 6 měsíců, na straně druhé však tvrdí, že daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu končí nejpozději 6 měsíců po právní moci exekučního příkazu. Nadále nesouhlasil s názorem, že exekuce přikázáním pohledávky z účtu končí nejpozději 6 měsíců poté, kdy byl o právní moci exekučního příkazu vyrozuměn poskytovatel bankovních služeb. Daňová exekuce se nařizuje exekučním příkazem, čímž je zahájeno exekuční řízení. Jedná se o formalizovaný proces, který musí mít konkrétní konec v podobě zákonem vymezeného okamžiku skončení řízení. To upravuje § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „daňový řád"), podle nějž správce daně daňovou exekuci zastaví v konkrétních situacích. O zastavení exekuce je nutné vydat rozhodnutí. Nelze akceptovat závěr, podle nějž trvá exekuční řízení do nekonečna s tím, že exekuční řízení zaniká a o tomto skončení správce daně nevydává žádné rozhodnutí. Uplynutí doby 6 měsíců sledovacího období znamená pouze zproštění povinnosti bankovního ústavu blokovat na účtu finanční prostředky. Právní předpis nestanoví, že uplynutím 6 měsíců se zastavuje exekuční řízení. Je proto povinností správce daně zastavit daňovou exekuci rozhodnutím. Považoval proto za chybný názor, že v okamžiku nařízení daňové exekuce dle nyní rozhodných exekučních příkazů neběžela žádná exekuce postihující bankovní účty. Žalovaný již v minulosti zahájil exekuční řízení, které nebylo doposud v souladu se zákonem skončeno. Jde o zjevné porušení překážky litispendence a exekuční příkazy jsou dle jeho názoru nezákonné.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti navrhl stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Rozsudek krajského soudu považuje za zákonný a přezkoumatelný. Opětovně zdůraznil, že daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu končí *ex lege* nejpozději 6 měsíců ode dne vyrozumění o právní moci exekučního příkazu. Tato skutečnost je vyjádřena v § 190 odst. 2 daňového řádu a subsidiárně též v § 307 o. s. ř. Vzhledem k tomu daňové exekuce nařízené exekučními příkazy ze dne 13. 1. 2023 nemohly být „duplicitní".

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Pouze je-li napadený rozsudek

přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocením uplatněných námitek. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Z odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vyplývá, z jakých důvodů považoval krajský soud nařízenou exekuci i exekuční příkazy za zákonné. Je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při rozhodování řídil a jak se vypořádal se žalobní argumentací. Kasační soud proto shledal, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[9] Dle § 190 odst. 2 daňového řádu *je poskytovatel platebních služeb povinen od okamžiku, kdy mu byl doručen exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce nevyplácet peněžní prostředky z účtu dlužníka, ze kterého je přikázána pohledávka, neprovádět na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládat, a to až do výše částky uvedené v exekučním příkazu; to se týká i peněžních prostředků, které dojdou na tento účet do 6 měsíců ode dne vyrozumění o právní moci exekučního příkazu*.

[10] Podle § 307 odst. 2 o. s. ř. *peněžní ústav provede výkon rozhodnutí ve dni, který následuje po doručení vyrozumění podle § 305; není-li však pohledávka povinného z účtu ještě splatná, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí ve dni, který následuje po její splatnosti. Výkon rozhodnutí se provede i tehdy, postačuje-li pohledávka povinného z účtu jen k částečnému uspokojení oprávněného.*

[11] Podle § 307 odst. 3 věta první a druhá o. s. ř. *nebyla-li podle odstavce 2 vymáhaná pohledávka a její příslušenství zcela uhrazena, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí také ve dni následujícím po dni, v němž na účet dojdou peněžní prostředky v takové výši, která je potřebná k plnému uspokojení oprávněného. Nedojde-li k tomu do šesti měsíců ode dne doručení vyrozumění podle § 305, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí ohledně dodatečně došlých peněžních prostředků nebo ohledně peněžních prostředků podle § 304b odst. 1 věty první rovněž ve dni, který následuje po uplynutí uvedené doby, popřípadě oprávněnému sdělí, že na účtu povinného nebyly peněžní prostředky.*

[12] Podrobně se k omezení dlužníka, tzv. *inhibitoria* a omezení poddlužníka, tzv. *arrestatoria* vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2024, č. j. 8 Afs 245/2023-78, který kasační soud na rozdíl od stěžovatele považuje za zcela přiléhavý, byť se primárně týkal určení konce úročení z neoprávněného jednání správce daně. V odstavci 21 uvádí: „*V případě, že k odepsání peněžních prostředků nedojde, skončí tato daňová exekuce nejpozději 6 měsíců ode dne vyrozumění o právní moci exekučního příkazu.*

Shodně vnímá výkon rozhodnutí přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb také zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, který lze subsidiárně aplikovat v rámci daňových exekucí (§ 177 odst. 1 daňového řádu). Z § 306 odst. 2 o. s. ř., ve znění do 30. 6. 2021, vyplývá, že výkon rozhodnutí zaniká jeho provedením dle § 307, § 308 a § 309a odst. 1 a 3 o. s. ř. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 204/2014, k danému ustanovení konstatoval, že výkon rozhodnutí přikázáním pohledávky z účtu povinného u peněžního ústavu zaniká „provedením" nejen v případě, že dojde k odepsání vymáhané pohledávky z účtu povinného a jejímu vyplacení oprávněnému, ale i tehdy, jestliže marně uplyne šestiměsíční sledovací období, během kterého je peněžní ústav povinen účet povinného blokovat. Ze závěrů Nejvyššího soudu je proto zřejmé, že daňový řád i o. s. ř. upravují skončení exekuce (či výkon rozhodnutí) přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb totožně.". Z uvedeného plyne, že daňová exekuce zaniká jejím provedením. Daňová exekuce zaniká i tím, že ve sledovacím období nedošly na předmětný účet žádné prostředky, popř. že došly a byly vyplaceny jenom v rozsahu umožňujícím částečné uspokojení oprávněného. Správce daně o tom nevydává žádné rozhodnutí. Není proto nepřípadný odkaz krajského soudu na komentářovou literaturu ohledně provedení výkonu rozhodnutí dle o. s. ř. Naopak krajským soudem v odstavci 34 podrobně citovaná komentářová literatura ústí souladně v totožný právní závěr, korespondující nejen výše uvedenému rozsudku Nejvyššího soudu, ale i starším rozhodnutím uvedeného soudu (sp. zn. 20 Cdo 2644/2005, 20 Cdo 720/2006).

[13] V případě zastavení exekuce správce daně vydává rozhodnutí dle § 181 odst. 3 daňového řádu. Zastavení exekuce je procesní prostředek vedoucí ke skončení exekuce v případech, kdy nejsou dány zákonné předpoklady pro vedení exekuce a návrh nebyl odmítnut ani zamítnut. To stěžovatel v kasační stížnosti připouští. Jedná se o případy, kdy se exekuce stane nepřípustnou v průběhu jejího provádění nebo byla již nepřípustná v okamžiku, kdy byla nařízena, a proto musí být zastavena. Oproti tomu provedení exekuce spočívá ve faktickém vynucení splnění vymáhané povinnosti. Tím výkon rozhodnutí zaniká, aniž by o tom bylo vydáno rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda byla vymáhaná pohledávka uspokojena, nebo nikoliv. Exekuční příkaz provedením exekuce ztrácí své účinky (jako by nebyl vydán). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovatelově argumentaci, že dřívější exekuční příkaz představuje překážku věci zahájené ve vztahu k později vydaným exekučním příkazům. V projednávané věci nedošlo k zastavení exekuce, ale k jejímu provedení. Proto se může oprávněný z exekuce (žalovaný) znovu domáhat neuhrazené vymáhané pohledávky novým návrhem na postižení téhož účtu.

[14] V projednávané věci žalovaný vydal předchozí exekuční příkazy na přikázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb dne 30. 3. 2022. Vyrozumění o právní moci prvního exekučního příkazu bylo bance doručeno dne 4. 4. 2022 a vyrozumění o právní moci druhého exekučního příkazu bylo bance doručeno dne 1. 4. 2022. V souladu s výše uvedeným daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb běžela maximálně po dobu 6 měsíců a po uplynutí této doby exekuce zanikla, aniž by byl správce daně povinen vydat rozhodnutí o skončení exekuce. Pokud byly následně dne 13. 1. 2023 vydány nové (nyní projednávané) exekuční příkazy, neprobíhala již v době jejich vydání žádná exekuce postihující bankovní účty stěžovatele.

Pohledávky uvedené v exekučních příkazech tedy nejsou vymáhány duplicitně a postup žalovaného nelze označit jako svévolný, nezákonný ani nepřípustný.

[15] Důvodná není ani námitka vnitřní rozpornosti rozsudku krajského soudu. Z odůvodnění rozsudku zřetelně vyplývá názor krajského soudu, že exekuce přikázáním pohledávky z účtu končí nejpozději 6 měsíců poté, kdy byl o právní moci exekučního příkazu vyrozuměn poskytovatel bankovních služeb. V rozporu s tím není právní úprava obsažená v § 307 odst. 3 o. s. ř., Tam uvedené pravidlo se se shora učiněným závěry vzájemně nevylučuje. Bankovní účty jsou blokovány poskytovatelem bankovních služeb a peněžní prostředky na nich jsou deponovány. Po uplynutí 6 měsíců (sledovacího období) po kterou je poskytovatel služeb povinen účet blokovat na základě tzv. *arrestatoria* provede poskytovatel bankovních služeb srážku dodatečně došlých peněžních prostředků, čímž je bankovní účet uvolněn a exekuční příkaz zanikne. Tento postup vyplývá též z § 190 odst. 2 daňového řádu a § 307 odst. 2, 3 a 5 občanského soudního řádu.

[16] Pokud jde o tvrzení o nezákonnosti exekučních příkazů z důvodu, že totožný exekuční titul (splatná daň včetně příslušenství) je dle stěžovatele exekvován více exekučními příkazy téhož způsobu vymáhání, je třeba zdůraznit, že exekuce nemusí být nařizována pouze na jediný účet, resp. na pohledávku z jednoho účtu. Má-li daňový subjekt více bankovních účtů, lze je postihnout, je-li to pro uspokojení vymáhané pohledávky s příslušenstvím nezbytné. Takový postup připouští i § 190 odst. 3 daňového řádu. V případě, že je daňová exekuce nařizována na více účtů, správce daně v exekučním příkazu stanoví pořadí účtů, v jakém je poskytovatel platebních služeb povinen z nich odepsat peněžní prostředky. Pokud je poskytovatelů platebních služeb více, je nutno vydat více exekučních příkazů, aby v každém z nich mohl být specifikován poddlužník.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud důkladně odůvodnil své závěry. Krajský soud současně vypořádal všechny námitky, které stěžovatel uplatnil v žalobě. Jelikož se zdejší soud s argumentací a závěry krajského soudu ztotožňuje, v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek, neboť smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2026

pokračování

David Hipšr
předseda senátu